

International Science Group

ISG-KONF.COM

**XXIX
INTERNATIONAL SCIENTIFIC
AND PRACTICAL CONFERENCE
"TRENDS IN SCIENCE AND PRACTICE OF TODAY"**

Stockholm, Sweden

July 26 - 29, 2022

ISBN 979-8-88722-624-8

DOI 10.46299/ISG.2022.1.29

TRENDS IN SCIENCE AND PRACTICE OF TODAY

Proceedings of the XXIX International Scientific and Practical Conference

Stockholm, Sweden
July 26 – 29, 2022

UDC 01.1

The XXIX International Scientific and Practical Conference «Trends in science and practice of today», July 26 – 29, 2022, Stockholm, Sweden. 351 p.

ISBN – 979-8-88722-624-8

DOI – 10.46299/ISG.2022.1.29

EDITORIAL BOARD

<u>Pluzhnik Elena</u>	Professor of the Department of Criminal Law and Criminology Odessa State University of Internal Affairs Candidate of Law, Associate Professor
<u>Liubchych Anna</u>	Scientific and Research Institute of Providing Legal Framework for the Innovative Development National Academy of Law Sciences of Ukraine, Kharkiv, Ukraine, Scientific secretary of Institute
<u>Liudmyla Polyvana</u>	Department of Accounting and Auditing Kharkiv National Technical University of Agriculture named after Petr Vasilenko, Ukraine
<u>Mushenyk Iryna</u>	Candidate of Economic Sciences, Associate Professor of Mathematical Disciplines, Informatics and Modeling. Podolsk State Agrarian Technical University
<u>Oleksandra Kovalevska</u>	Dnipropetrovsk State University of Internal Affairs Dnipro, Ukraine
<u>Prudka Liudmyla</u>	Odessa State University of Internal Affairs, Associate Professor of Criminology and Psychology Department
<u>Slabkyi Hennadii</u>	Doctor of Medical Sciences, Head of the Department of Health Sciences, Uzhhorod National University.
<u>Marchenko Dmytro</u>	PhD, Associate Professor, Lecturer, Deputy Dean on Academic Affairs Faculty of Engineering and Energy
<u>Harchenko Roman</u>	Candidate of Technical Sciences, specialty 05.22.20 - operation and repair of vehicles.
<u>Belei Svitlana</u>	Ph.D., Associate Professor, Department of Economics and Security of Enterprise
<u>Lidiya Parashchuk</u>	PhD in specialty 05.17.11 "Technology of refractory non-metallic materials"
<u>Kanyovska Lyudmila Volodymyrivna</u>	Associate Professor of the Department of Internal Medicine
<u>Levon Mariia</u>	Candidate of Medical Sciences, Associate Professor, Scientific direction - morphology of the human digestive system
<u>Hubal Halyna Mykolaiivna</u>	Ph.D. in Physical and Mathematical Sciences, Associate Professor

PSYCHOLOGICAL SCIENCES		
54.	Мельникова К.С., Митцева О.С. ПСИХОЛОГІЯ В ОБЛАСТІ ПРОФЕСІЇ ТЕСТУВАЛЬНИКА	259
55.	Середа О.Ю. ПРИЧИНИ ЗМІНИ ПРОФЕСІЙНОГО ВИБОРУ СТАРШОКЛАСНИКІВ	262
SOCIOLOGICAL SCIENCES		
56.	Олійник Г.М. ОРГАНІЗАЦІЯ ВОЛОНТЕРСЬКОЇ РОБОТИ В ЗАРУБІЖНІЙ ТА ВІТЧИЗНЯНІЙ ПРАКТИЦІ	269
TECHNICAL SCIENCES		
57.	Andrushchak I. ORGANIZATION AND STRUCTURE OF THE SYSTEM-OBJECT APPROACH AS THE BASIS OF GENERAL SYSTEMS THEORY	274
58.	Deryaev A.R. RECOMMENDATIONS FOR DRILLING FLUID FOR DRILLING A SECTION OF 295.3 MM OPEN HOLE DIRECTIONAL WELL	279
59.	Deryaev A.R. RECOMMENDATIONS FOR DRILLING FLUID FOR DRILLING A SECTION OF 215,9 MM OPEN HOLE DIRECTIONAL WELL	283
60.	Matkivskyi S. EFFECT OF GAS RECYCLING PERIOD ON THE ENHANCEMENT OF CONDENSATE RECOVERY	287
61.	Neroda T. STREAMLINING AND DISTRIBUTION THE RESEARCH RESULTS CONTENT IN COMPUTERIZED LEARNING EXPERIMENT ENVIRONMENT	291
62.	Sigarev E., Manukian T., Yeskov D. MELT BUBBLE BEHAVIOR IN A LADLE WITH THE USAGE OF ROTATING LANCE	298

ОРГАНІЗАЦІЯ ВОЛОНТЕРСЬКОЇ РОБОТИ В ЗАРУБІЖНІЙ ТА ВІТЧИЗНЯНІЙ ПРАКТИЦІ

Олійник Галина Михайлівна

Кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри соціальної роботи та менеджменту соціокультурної діяльності
Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка
Україна

Згідно із Загальною декларацією прав людини та Міжнародною конвенцією про права дитини волонтери розглядають свою діяльність як інструмент соціального, культурного, економічного та екологічного розвитку.

Волонтерський рух є, по суті, частиною кожної цивілізації та будь-якого суспільства. У загальному розумінні – це той внесок, який робиться фізичними особами на засадах неприбуткової діяльності, без заробітної платні, без просування по службі, для добробуту і процвітання спільнот та суспільства в цілому. Ця діяльність може набувати різних форм: від повсякденних форм взаємодопомоги до спільних дій під час кризи. Під цим поняттям розуміють волонтерські дії як на місцевому, так і державному рівнях, і разом з цим, як двосторонні та міжнародні програми. Волонтери відіграють різносторонню роль в розвитку та добробуті країни.

Виникнення волонтерського руху датується 1859 роком. Саме тоді французький письменник журналіст Дюнан, вражений кривавими картинами битви при Сольферино, запропонував ідею створення Червоного Хреста – організації, яка б працювала на волонтерських засадах і надавала першу медичну допомогу пораненим бійцям. Принципами, сформульованими Дюнаном, керуються сьогодні волонтерські організації у всьому світі [2]. У 1920 році у Франції, біля Страсбурга, здійснено перший волонтерський проект за участю німецької та французької молоді, у межах якого відновлювалися зруйновані Першою світовою війною ферми в районі місць найзапекливіших боїв німецьких і французьких військ. Відтоді волонтерство набуло популярності в усьому світі. За статистикою у США та європейських країнах у 1998 році цим видом діяльності охоплено майже половину громадян, а з урахуванням підлітків, старших 14 років, – 79% [2].

Історію волонтерської роботи в Україні досить-таки важко простежити, оскільки формальне фіксування таких дій та їх вивчення розпочалося порівняно недавно. Однак не викликає жодних сумнівів той факт, що така робота в тій чи іншій формі існувала дуже давно. Так, традиції милосердя склалися в Україні сторіччями, утворюючи основи благодійництва, прагнення допомогти бідним, престарілим, хворим, немічним.

Зокрема, князь Володимир закликав людей турбуватися про ближніх, ставитися до них із благодійністю, бути милосердними. Його приклад наслідували інші представники княжої влади й духовенства.

Як окремий феномен вияву благодійності (XVII-XVIII ст.) стало меценатство видатних людей України: гетьмана Петра Сагайдачного, Івана Виговського, Івана Мазепи, Кирила Розумовського та ін., які сприяли поширенню освіти та просвітництва, створюючи нові навчальні заклади (Києво-Могилянська академія й культурні центри (Миколаївський собор, будинок Лаврської друкарні, кам'яний мур навколо Києво-Печерської лаври, опікуючись найздібнішими краянами, яких посилали на навчання до найкращих європейських університетів.

У XIX – на початку XX ст. добродійництво набуло особливого поширення серед відомих українців (Григорій Ґалаган, родина Симиренків, Євген Чикаленко, батько й син Рильські, брати Бродські, Сергій та Михайло Грушевські, кілька поколінь Терещенків та ін.), зокрема меценатів Катеринославщини (М. Корф, М. Родзянко, П. Міклашевський, Я. Савельєв та ін.), які зробили вагомий внесок у розвиток вітчизняної культури, освіти, промисловості, поліпшення медичної справи тощо.

У цілому, становлення волонтерського руху в Україні відбувається сьогодні за такими напрямками:

1. Традиційний для багатьох країн західного світу обмін групами молодих добровольців, які мають на меті трансляцію власної культури та засвоєння аналогічно культури тієї країни, до якої за домовленістю виїжджає на певний час волонтер; надання молоді можливості навчатися і розвивати різні лінії взаємозв'язку, а також служити суспільству. Засади такої волонтерської діяльності розробляються Європейським комітетом міжурядового співробітництва в молодіжній галузі і активно застосовуються Корпусом Миру США в Україні.

2. Добровільна безкоштовна робота волонтерів у громадських та некомерційних організаціях, яка має на меті допомогу будь-яким категоріям населення у будь-яких видах діяльності, навчанні, потенціальному розвитку. Такий вид діяльності сприяє тому, що добровільні помічники мають можливість для творчої та соціальної самореалізації, саморозвитку та самоствердження.

3. Добровільна систематична або епізодична допомога державним установам у здійсненні соціальної політики: допомога освітянським (шкільним та позашкільним) закладам у навчально-виховній роботі, закладам соціального забезпечення в роботі з молоддю з особливими потребами та з людьми похилого віку.

4. Волонтерська діяльність, як результат творчого саморозвитку, бажання навчати всіх, хто прагне, тому, що сам добре знаєш та вмієш, але що не завжди є власною професією добровільного помічника.

5. Педагогічно спрямована волонтерська діяльність як засіб розвитку особистості, її соціалізації, духовного становлення. Цей напрям засвоюється в дитячих та молодіжних об'єднаннях, які передбачають суспільно корисну діяльність при центрах соціальних служб для молоді [3].

Напрями розвитку волонтерського руху в Україні в багатьох аспектах переплітаються з зарубіжних досвідом, проте слід зазначити і чималі відмінності.

Волонтерський рух поширений у багатьох країнах світу. Любов Шашура у статті «Волонтерство – невід'ємна складова виховної роботи в сучасній школі»

наводить такі результати опитування: у Франції до волонтерства залучено 19% населення, Німеччині – 34 %, США – майже 56 %, Японії – 26 %. Зростання значущості цього явища демонструє і той факт, що Генеральна Асамблея ООН проголосила 2001 р. Міжнародним роком волонтерів (МРВ). Основними його цілями проведення МРВ були визначені: підвищення рівня визнання волонтерської діяльності, допомога та сприяння їй, популяризація, створення мережі поширення та обміну інформацією про неї. Умова виконання поставлених завдань – співпраця таких секторів суспільства як громадські організації,

Особливий інтерес мають дослідження процесів добровільного залучення фахівців різного профілю у країнах з відносно тривалою історією соціальної роботи, і, зокрема, – в США.

У країнах Західної Європи і США волонтерський рух почав активно розвиватися в ХІХ ст., як рух «дружніх візитерів», сестер милосердя, самаритян, місіонерів.

Розквіт волонтерського руху в США припадає на 30-ті роки, в цей час в ньому брало участь близько 3-х мільйонів молоді. Президентом Ф. Рузвельтом була створена волонтерська організація Civilian Conservation Corps (цивільний корпус збереження) для зниження рівня безробіття. Наступний розквіт волонтерства в США починається з 1961 року, коли Президент Кеннеді створив організацію «Корпус Миру». Волонтерами були, як правило, приватні особи, громадські діячі (Д.Адамс, М.Річмонд, А.Соломон), релігійні діячі (пастор С.Барнетт, Ч.Вара) [3].

При президенті Б. Клінтону, волонтерських рух досяг найбільших розмахів. Оскільки президент, зацікавлений проблемою волонтерства, дозволив виявити цілу низку форм волонтерської діяльності що практикуються в США.

Відмінною рисою розвитку волонтера в США є децентралізація, яка знаходить своє віддзеркалення в наявності і реалізації різних соціальних програм на всіх рівнях: федеральному, штату, місцевому. Такий програмний підхід має переваги, що дозволяють оперативно реагувати на соціальні потреби різних категорій населення з урахуванням місцевої специфіки.

Іншим шляхом відбувався розвиток доброчинності в Європі, і, зокрема, у Німеччині. Індустріалізація країни спричинила різке зубожіння сімей робочого класу, а як результат, – зросло число користувачів соціальних послуг. Оскільки церкви і приватні благодійні установи виявилися неспроможними впоратися із ситуацією, у другій половині ХІХ ст. виникла необхідність у державному регулюванні цього процесу, тобто у державному соціальному забезпеченні.

У 1880 р. за ініціативою Німецького конгресу з доброчинності була створена Німецька доброчинна спілка турботи про бідних, яку у 1919 р. перейменували на Німецьку спілку державної і приватної опіки. Це центральна спілка, яка діє і понині: вона об'єднує державні, приватні, громадські установи, а також окремих фахівців, що визначають стратегію розвитку соціальної роботи в Німеччині.

У 1990 р. після об'єднання НДР і ФРН число її учасників збільшилося до 3 тис. осіб. Держава делегувала до її складу своїх представників на федеральному рівні, рівні федеральних земель вільних міст і округів. Важлива роль відводиться представникам громадських організацій, куди входять: Об'єднання

доброчинності для робітників, католицький «Карітас», Паритетний Союз, Німецький Червоний Хрест, Союз милосердя Євангельської церкви тощо.

Відмінність європейської моделі на прикладі розвитку соціальної роботи у Німеччині наочно демонструє, як у діяльності кожного спеціаліста втілюється соціальна політика держави.

Сьогодні в Німеччині відбувається активна реформа системи державного і недержавного соціального забезпечення. Вона передбачає і розширення фронту волонтерських робіт. Наприклад, у разі захворювання і пов'язаних з ним особистих обставин клієнти соціальних служб держави можуть звернутися не менше, як до 15 спеціалізованих установ різного профілю, а також у соціальні добровільні служби – служби роздачі їжі, служби допомоги вдома, служби з підтримки і допомоги для родичів потерпілих тощо.

Таким чином, у європейській моделі соціальної роботи добровільна допомога населенню входить до загальної державної системи соціальної допомоги і є важливим її елементом.

Волонтерський рух відіграє все більш значущу роль у суспільних процесах розвинутих країн світу. Вагомий соціальний і економічний внесок праці волонтерів був підтверджений у ході дослідження некомерційного сектора 22 країн, серед яких країни Західної Європи (Нідерланди, Німеччина, Ірландія, Бельгія, Австрія, Франція, Фінляндія, Великобританія), а також Австралія, США, Ізраїль, Японія, держави Центральної і Східної Європи (Чехія, Словаччина, Угорщина, Румунія), країни Латинської Америки (Аргентина, Перу, Бразилія, Колумбія, Мексика). Автори цього дослідження А. Саламон і Х. Анхайер вважають, що нині у світі відбувається «глобальна суспільна революція», що полягає у «вибуху» організованої приватної волонтерської діяльності, пов'язаної зі зростанням самовизначення особистості в сучасному суспільстві, де в наявності виступають інформаційна революція і криза держави .

На сьогоднішній день волонтерські організації існують у 80-ти країнах світу. Правління цих країн надає підтримку волонтерському руху, який набуває глобального характеру. Працюють міжнародні волонтерські організації. Бажання виконувати роботу на волонтерських засадах не є таким уже рідкісним явищем [1].

У наш час близько 110 мільйонів людей по всьому світі щорічно беруть участь в добровільних акціях. Альянс Європейських волонтерських організацій, заснований 1982 році являє собою координаційний центр Європейських національних волонтерських організацій, які спеціалізуються на координації довгострокових та короткострокових волонтерських робітничих таборів, які проголошують ідею міжнародної співпраці, миру, взаєморозуміння [1].

Отже, аналіз зарубіжного досвіду волонтерської роботи засвідчує, що в тій чи іншій формі він є в кожній країні світу, у багатьох він законодавчо зафіксований та має такі особливості:

Слід наголосити, що 14 вересня 1990 року в Парижі на XI Всесвітній конференції Міжнародної Асоціації добровільних зусиль була прийнята Загальна Декларація про Волонтерську діяльність. Згідно з якою волонтерська діяльність розглядається, як інструмент соціального, економічного, культурного,

екологічного розвитку. В Декларації підкреслюється, що волонтерство – це добровільний вибір, що відображає особисті погляди і позиції: це активна участь громадянина в житті суспільства, що виражається, як правило, у спільній діяльності у межах різного роду асоціацій. Волонтерство сприяє покращенню якості життя, особистому процвітання й поглибленню солідарності, реалізація основних потреб на шляху будівництва справедливого і мирного суспільства, більш збалансованому економічному і соціальному розвитку, створенню нових робочих місць і професій. У Декларації проголошено низку головних принципів руху, зокрема принцип надання особистих або організованих послуг, а також принцип перетворення волонтерства в елемент особистого розвитку, набуття нових знань та навичок. Ця Декларація підтримує право кожної жінки, чоловіка та дитини на вільне об'єднання у спілки та зайняття волонтерською діяльністю без будь-якої дискримінації відносно культурного та етнічного походження, віросповідання, віку, статі, фізичного, соціального чи економічного становища.

Таким чином, волонтерство притаманне будь-якій розвиненій державі й залежить від національної культури, традицій, менталітету, історичних аспектів розвитку країни та економічних особливостей. Проте є спільні риси, які об'єднують волонтерів всіх країн – це прагнення безкорисливої допомоги, любов до людей та пріоритетність моральних цінностей над матеріальними турботами. Кожна людина має право на вільне витрачання свого часу, таланту та енергії на користь інших людей чи громади, працюючи індивідуально чи в колективі й не сподіваючись на фінансову винагороду.

Список літератури

1. Бондаренко З. П. До питання про менеджмент та супервізію волонтерської роботи. *Соціальна педагогіка: теорія та практика*. Луганськ : Луганський національний університет імені Тараса Шевченка, 2012, № 2. С.43–53.
2. Бондаренко З. П. Про історію розвитку благодійності та волонтерства в Катеринославі. *Теоретико-методичні проблеми виховання дітей та учнівської молоді*. Зб. наук. праць: у 2-х кн. К. : Інститут проблем виховання АПН України, 2005. Кн. 2. С. 335–340.
3. Слівінська Н. Корпоративне волонтерство: перспективи розвитку в Україні. *Регіональні аспекти розвитку продуктивних сил України*, 2015. Вип. 20. С 91–94.